

Chương 10

Theo hầu và tự lập

“Nếu... rớt lớp tiếng Anh này phải làm sao?”

“Thì học lại.”

“Học lại cũng không qua thì sao?”

“Thì học lại nữa. Tóm lại trước khi tốt nghiệp nhất định phải qua, rớt những lớp bắt buộc chắc chắn sẽ không đủ học phần, không đủ học phần thì không thể tốt nghiệp. Không thể tốt nghiệp thì cậu phải đóng tiền học lại một năm. Không qua thì cứ phải học lại, không được nhận bằng tốt nghiệp, coi như phí công học đại học.”

Chu Tình vừa dũa móng tay vừa nói nhẹ nhàng đơn giản: “Mà này Lý Viện Viện, sinh viên giỏi chết tiệt như cậu còn hỏi mấy chuyện này làm gì, cậu mà rớt, thì người cả khoa cũng khỏi thi luôn.” Cô thối bốt từ móng tay rơi ra, vỗ vai Lý Viện Viện, đứng lên đi về phía nhà vệ sinh: “Cậu yên tâm đi.”

Sau đó trái tim Lý Viện Viện bị treo lên không cách nào kéo xuống được.

Nghe Châu Tình nói, chủ nhân của cơ thể này trước đây học giỏi lắm thì phải? Nhưng nàng chẳng nhận được chút tri thức nào của “sinh viên giỏi” để lại trong đầu! Nhìn con giun trên bảng đen, Lý Viện Viện nhú chặt mày.

“Tư Thành.”

“Dạ.”

“Huynh nghĩ thế nào?”

Yến Tư Thành suy tư một lúc: “Hôm trước thuộc hạ thấy trong trường có một nơi tên là Thư viện, ở đó lưu trữ rất nhiều sách, có khi sẽ có cách giải quyết khó khăn này.”

Lý Viện Viện nghiêm túc gật đầu: “Mấy hôm nay coi tivi khiến ta quên mất cách thu thập tri thức từ sách.” Nàng nhìn lên bảng đen, “Những điều người ở đây học tập thường ngày chúng ta vẫn còn nhiều thứ chưa biết lắm.”

“Điện hạ nói phải.”

Năm giờ bốn mươi phút chiều tan học, Lý Viện Viện cố ý nhớ thời gian này, nàng muôn dần dần thích ứng với cách tính giờ của thế giới này, để tránh lại phạm sai lầm.

Tám giờ tối phải luyện tập, không kịp tới phố ăn vặt, Yến Tư Thành hầu Lý Viện Viện dùng bữa trong nhà ăn, vẫn như trước đó, Yến Tư Thành yên trước

ngựa sau sắp đặt hết tất cả, Lý Viện Viện chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong góc cầm đũa ăn cơm.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung lại, có tiếng xì xào lọt vào tai, Lý Viện Viện ngẩng đầu lướt nhìn họ, rồi lại nhìn Yến Tư Thành đang đứng, khoảnh khắc Lý Viện Viện dời mắt, ánh mắt Yến Tư Thành cũng dừng trên người nàng: “Điện hạ có gì cần dặn?”

“Tur Thành cũng ngồi dùng bữa đi.”

Vừa dứt lời, Yến Tư Thành lập tức chau mày: “Điện Hạ, nơi này tuy không phải là Đại Đường, nhưng Tur Thành vạn lần không thể phá quy tắc lễ nghi.” Tại Yến Tư Thành nhạy bén hơn Lý Viện Viện, những lời nói vu vơ xung quanh chàng đã nghe được từ lâu, nhưng người khác nói gì tuyệt đối không ảnh hưởng đến quyết định của bản thân Yến Tư Thành. Lý Viện Viện là chủ, chàng là tớ, cho dù ở đâu chàng cũng không quên mối quan hệ này.

Chàng nhẹ giọng an ủi: “Điện Hạ đừng để những lời nói vu vơ quấy nhiễu tâm trí.”

Không phải do những lời của người ta quấy nhiễu tâm trí.” Lý Viện Viện buông đũa, “Dùng bữa xong chúng ta sẽ đến Thư viện, tiếp đó còn phải đi tập kích, nếu hiện giờ huynh không ăn chút gì, lát nữa sẽ đói đó.”

Yến Tư Thành ngậy người.

“Ngồi xuống đi, coi như là mệnh lệnh.”

“...Dạ.”

Yến Tư Thành rút đũa, ngồi xuống bên góc khác của bàn ăn, Lý Viện Viện chia cơm và thức ăn từ ba chiếc mâm trước mặt ra, bung một mâm đưa cho Yến Tư Thành: “Nè.”

Yến Tư Thành nhìn vẻ thỏa mãn của Lý Viện Viện sau khi chia thức ăn, chàng cũng bắt giác cong môi, ánh mắt xưa nay lạnh lùng cũng bắt giác trở nên dịu dàng. Chàng gấp một đũa cơm bỏ vào miệng, nhưng chưa kịp nhai, bỗng có tiếng gió vù vù truyền đến, Yến Tư Thành nghiêm mặt, không hề quay đầu, đưa tay tóm lấy một cánh tay hươu đến, lòng bàn tay siết chặt, người phía sau oai oái kêu đau: “Đau đau đau!”

Nghe thấy giọng nói này, Yến Tư Thành chau mày buông tay: “Lục Thành Vũ.” Chàng quay đầu nhìn cậu ta.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay, không khách sáo ngồi bên cạnh Yến Tư Thành: “Mia, gặp ma thật rồi, mày có mắt phía sau à?”

Sự xuất hiện của cậu ta khiến Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều ngừng ăn cơm, bốn con mắt chăm chăm nhìn cậu ta.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay xong cũng không giả vờ kêu đau nữa, ngang nhiên gác chân lên bàn ăn phía dưới: “Yến Tư Thành, đại gia như mày mà cũng ăn

com nhà ăn hả?” Cậu ta cũng không cảm thấy mình là người ngoài, giật đũa của Yến Tư Thành gấp thức ăn trong mâm com của Yến Tư Thành, vừa ăn vừa hỏi, “Gần đây mày đổi khẩu vị à, yêu bé bự này rồi hả?”

Yến Tư Thành chau mày, suýt chút buộc miệng nói “Đó là thức ăn Công chúa ban cho ta.”

Lý Viện Viện cũng cau mày, suýt chút nói “Ăn không nói ngủ không ngáy.”

Nhưng giữa chốn đông người, cuối cùng hai người đều nén lại cảm xúc. Yến Tư Thành đưa tay giật đũa lại nói: “Tìm tao có việc gì không?”

Lục Thành Vũ sững sốt: “Tình cờ thôi mà, tao thì có việc gì...” Cậu ta khựng lại, “À đúng rồi, nói đến việc thì có đây, sao mày không tới tham gia hoạt động của câu lạc bộ cuối tuần rồi?” Cậu ta híp mắt chỉ Lý Viện Viện, “Ăn chơi với bé bự này hả?”

Yến Tư Thành còn đang ngơ ngác với câu trước của cậu ta, thắc mắc rằng không ngờ mình cũng có tham gia câu lạc bộ gì đó, nhưng câu sau lập tức khiến chàng lạnh mặt, cất tiếng nạt: “Hỗn xược!”

Tiếng hét khiến Lục Thành Vũ giật mình toàn thân chấn động, sững sốt nhìn chàng: “Mày bị khùng hả?”

Vẻ mặt Yến Tư Thành càng lạnh hơn, Lý Viện Viện bên cạnh lại cười nói: “Tur Thành có hoạt động gì vậy?”

Lục Thành Vũ nghe Lý Viện Viện hỏi, vẫn còn chưa hết hoảng hồn nhìn Yến Tư Thành mấy lần rồi mới đáp: “Hoạt động của câu lạc bộ Taekwondo đó... Tháng sau trường mình có thi đấu giữa sinh viên mới với các trường khác.” Nói xong cậu ta quay đầu nhìn Yến Tư Thành, “Mọi người đều giành thời gian cuối tuần và buổi tối để tập huấn, biết mày ghê gớm rồi, nhưng tốt xấu gì mỗi ngày mày cũng phải tới hoạt động gân cốt chứ, sau này thi đấu bị thương thì mấy thằng cha trong câu lạc bộ nhất định sẽ cười vào mặt mày.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành nhìn nhau.

Yến Tư Thành lạnh giọng nói: “Tao không đi.”

Lý Viện Viện đồng thời hỏi: “Mấy giờ bắt đầu huấn luyện?”

Ánh mắt Lục Thành Vũ đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng trả lời Lý Viện Viện: “Tám giờ, ở Cung thể thao.”

Sau đó ba người đều im lặng, Lục Thành Vũ ngồi một lúc, cảm thấy vô vị bèn vỗ vai Yến Tư Thành bỏ đi: “Tối nhớ đến đó nha!”

“Tur Thành, tám giờ tối nay huynh tới Cung thể thao đi.”

Yến Tư Thành đoán được nàng sẽ nói vậy, liền bắt lục kêu: “Điện hạ...”

“Tur Thành, ở thế giới này ta đã không còn là Công chúa, không có nhiều kẻ ám sát hành thích và âm mưu quỷ kế vậy đâu, huynh không cần bảo vệ ta mọi

lúc. Hôm nay trong lớp tiếng Anh huynh cũng thấy rồi đó, thời khóa biểu của chúng ta khác nhau, ta phải đi học lớp của mình, đương nhiên huynh cũng phải đi học lớp của huynh, thời gian của câu lạc bộ bất đồng, huynh theo ta được một lần, lẽ nào sau này lần nào cũng theo ta sao? Sau này chỉ e thời gian hoạt động của mỗi người sẽ nhiều hơn chứ không ít đi. Hai cơ thể này dù sao cũng khác với thân phận trước đó của chúng ta.” Lý Viện Viện khẽ thốt, “Chúng ta đều phải thích ứng mới được.”

Yến Tư Thành cup mắt. Che giấu sự hụt hẫng như bị bỏ rơi.

“Bắt đầu từ hôm nay đi.” Lý Viện Viện nói, “Sau khi rời khỏi Thư viện, huynh tới Cung thể thao, ta tới phòng tập.”

Yến Tư Thành im lặng hồi lâu: “Điện hạ, nếu trời tối thì hãy chờ thuộc hạ tới đón...”

Lý Viện Viện xua tay: “Không sao, ta nhớ đường rồi, ta tự về cũng được. Nơi này không có giới nghiêm như Đại Đường, đêm khuya cũng đông người lắm, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tối đó, ngoài việc kinh ngạc chờ người trước Thư viện đồ sộ, đúng là Lý Viện Viện và Yến Tư Thành cũng bình an vô sự.

Lúc Lý Viện Viện một mình về nhà, Yến Tư Thành cũng vừa về chưa bao lâu, nhưng Lý Viện Viện biết, trong mấy phút nàng chưa về tới, trong đầu Yến Tư Thành cơ hồ đã dự tính đến tất cả khả năng xấu nhất, chàng bị tưởng tượng dọa đến tái mặt, chỉ e Lý Viện Viện về trễ thêm một chút nữa thôi, Yến Tư Thành sẽ ra ngoài đi tìm.

Giây phút nghe thấy tiếng gõ cửa, Yến Tư Thành đột nhiên yên lòng, che giấu tất cả cảm xúc, mở cửa đón Công chúa trở về, vẻ mặt trầm tĩnh như thường: “Điện hạ.”

Lý Viện Viện gạt đầu thay cho chào hỏi: “Tối nay Tư Thành tập huấn thế nào?”

“Tất cả vẫn ổn. Điện hạ có ổn không?”

“Tập luyện không còn vấn đề gì nữa, có điều hình như Tiểu Bàn nghe được một số lời nói vu vơ nên cố ý tránh ta. Nhưng không sao, ta định sau khi biểu diễn vở kịch này sẽ bày tỏ tâm ý của mình với cậu ấy, để tiện sau này theo đuổi.” Nàng nói rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng Yến Tư Thành lại hơi cup mắt.

Cũng may Lý Viện Viện không dừng ở chủ đề này lâu, nàng tới ngồi bên bàn trà, lấy ra hai cuốn “Thượng hạ năm ngàn năm” dày cộm mượn được ở Thư viện hôm nay: “Lúc luyện tập nghe nói có mấy thứ mới mẻ như là Weibo Wechat gì đó, sau này rảnh rồi chúng ta cũng tìm hiểu xem, tối nay đọc sách trước đã.” Nói xong nàng đưa cho Yến Tư Thành một quyển.

Hai người ngồi bên bàn trà đọc một lúc, đọc đến thời Nam Tống, mắt Lý Viện Viện đã bắt đầu sụp xuống. Yên Tư Thành thức liên tục mấy đêm nên cũng chịu không nổi, dứt khoát đóng sách tắm rửa chia nhau đi ngủ.

Hôm sau điện thoại của Yên Tư Thành đổ chuông trước, là Lục Thành Vũ gọi chàng đi học, đại ý cũng giống như hôm qua Châu Tình gọi Lý Viện Viện, đều cấp bách vì “tiếp tục không đi sẽ bị rớt.”

Yên Tư Thành nhìn Lý Viện Viện vẫn đang say ngủ vì thức khuya, thật ra chàng không muốn rời khỏi Lý Viện Viện một mình hành động. Công chúa lưu lạc đến nơi này, bên cạnh chỉ có mình chàng hầu hạ vốn dĩ đã cực kỳ thiệt thòi, hiện giờ nếu ngay cả chàng cũng không có mặt, lẽ nào bắt Công chúa phải tự chuẩn bị cơm nước, ra ngoài tìm đường phải hỏi người ta sao? Yên Tư Thành chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy mình rất thất trách.

Nhưng hôm qua Lý Viện Viện nói cũng rất có lý, thế giới này rất khác Đại Đường, chắc chàng không thể ở bên cạnh Công chúa mọi lúc như trước kia. Công chúa Điện hạ muốn học cách sống một mình, nhưng chàng vẫn chưa chuẩn bị buông tay để Công chúa sống một mình...

Yên Tư Thành thở dài.

Tựa như có cảm giác phiền muộn khi sắp gả con gái, chàng tìm một tờ giấy viết tỉ mỉ một tràng, sau đó lấy ví tiền dè lên giấy.

Hôm trước chàng đã đổi mặt mã thẻ ngân hàng ở ngân hàng ngoài trường, tiền trong đó nhiều đến bất ngờ, cho dù hiện giờ Lý Viện Viện ăn được hơn lúc trước rất nhiều, nhưng chắc cũng không ăn hết số tiền này. Tuy vấn đề kế sinh nhai không cấp bách, nhưng Yên Tư Thành vẫn muốn sớm tìm được nguồn thu nhập, hôm qua lúc ở câu lạc bộ chàng đã có vài ý, sau này sẽ nghiên cứu thêm.

Chàng vừa suy nghĩ những chuyện này vừa rời khỏi phòng.

Lúc Lý Viện Viện tỉnh lại đã là chín giờ sáng, nàng ngồi dậy, nhìn căn phòng trống không, vô thức gọi một tiếng: “Tu Thành?”

Không ai đáp lời nàng.

Lý Viện Viện xuống giường, đọc tờ giấy, nhìn ví tiền, sau đó rửa mặt, đang định tự đi mua đồ ăn sáng, tiếng chuông di động bỗng vang lên, là Châu Tình gọi tới: “Lý Viện Viện!” Giọng bên kia hiển nhiên rất vui, “Lớp chuyên ngành chiều nay thầy cho tự học! Rảnh được một ngày! Chúng ta đi dạo trung tâm thành phố đi! Shopping! Shopping!”

Lý Viện Viện cảm thấy hình như mình vẫn chưa tỉnh táo nên đầu óc còn mù mờ, bất giác hỏi: “San bằng cái gì?”

“San bằng* ngực cậu ấy! Chúng ta gặp nhau ở công trường nha!”

(*)San bằng đồng âm với shopping

Châu Tình dắt Lý Viện Viện đi tàu điện ngầm tới trung tâm thành phố.

Lý Viện Viện trợn to mắt, sau khi thích ứng với hoàn cảnh trong toa xe nàg bắt đầu quan sát đủ mọi loại người tới lui.

Lý Viện Viện biết nơi này ăn mặc khác với Đại Đường, nhưng sau khi rời khỏi khu vực trường học nàg mới biết, thì ra phong cách ăn mặc của mỗi người cũng khác biệt rất nhiều.

Trang sức trên tóc không nhiều như Đại Đường, nhưng màu tóc lại nhiều hơn Đại Đường rất nhiều rất nhiều. Trước đây nàg tưởng các cô gái trong trường có đuôi tóc vàng là vì sức khỏe không tốt, hiện giờ xem ra hình như không phải là vậy...

Còn trang điểm trên mặt, Lý Viện Viện nhìn một cô gái, cô gái cụp mắt, lông mi trông dài đến mức không tưởng, viền mắt đen kéo dài đến đuôi mắt khiến mặt cô trông rất dài, cô gái ngược mắt xuống xe, Lý Viện Viện bị màu mắt làm giật mình.

“Màu xám...”

“Cái gì?” Châu Tình đang lướt weibo, vô thức đáp Lý Viện Viện một câu. Sau đó bắt đầu ha ha cười lớn, “Cậu nhìn đồ ngọc xít này đi!”

Châu Tình đưa di động cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nhìn thử, một người tên “Tình thiêu chết tình yêu khác giới” viết một đoạn nói: “Trước đây cảm thấy hai đứa ngọc xít cùng phòng chọn lớp rất ngu xun*, nhưng sau khi đi học mới phát hiện, thì ra mình mới là đứa ngu xun! Mình cũng muốn tự học! Mình cũng muốn đi dạo phố! Hai kẻ khôn kiếp kia, quay về đây ngay!” Hình đi kèm là một người gõ lật bàn.

(*) Ngu xuần

Lý Viện Viện lờ mờ hiểu ra: “Đây là Trương Tĩnh Ninh à?”

“Phải đó, cậu đã add Weibo cô ấy rồi mà.” Ngón tay Châu Tình vừa tức tóc gõ lên màn hình điện thoại, vừa hỏi Lý Viện Viện một câu, buông điện thoại xuống, Châu Tình bỗng quay đầu nhìn Lý Viện Viện: “Đúng rồi, trước đó quên hỏi cậu, tối qua cậu ngủ ở đâu vậy? Cuối tuần ngủ ở đâu? Có phải cậu và Yên Tư Thành kia thật sự yêu nhau rồi không? Mình nghe Trương Tĩnh Ninh nói kẻ thù không đội trời chung của cô ấy là Lâm Hiểu Mộng thích Yên Tư Thành lắm, vẫn đang theo đuổi cậu ta đó.”

Hiện giờ Lý Viện Viện thật sự đang ở chung với Yên Tư Thành, nàg biết cho dù mình giải thích thế nào cũng bị hiểu lầm nên dứt khoát thay đổi chủ đề đánh lạc hướng: “Tại sao Tĩnh Ninh lại không thích Lâm Hiểu Mộng?”

“Cậu không biết à?” Máu bà tám của Châu Tình lập tức nổi lên: “Họ là bạn học trung học, thời trung học họ đều thuộc loại con nhà người ta, xinh đẹp học giỏi, kỳ thi nào hai người cũng giành hạng nhất, đâu phải cậu không biết Tĩnh Ninh, tính cách cô ấy mạnh mẽ, dần dần trở nên căm ghét Lâm Hiểu Mộng,

Lâm Hiểu Mộng cũng đâu phải tốt tính, tính cách hai người xung đột, thấy nhau là chướng mắt.”

“Tại sao?”

“Hôm qua mình mới biết, Lâm Hiểu Mộng theo đuổi Yến Tư Thành kia lâu lắm rồi, từ lúc nhập học đã bắt đầu, nhưng Yến Tư Thành kia không ưa cô ta. Người ta đẹp trai con nhà giàu mà, gia đình là đại gia đó! Sao có thể tùy tiện...” Châu Tinh khựng lại, sắp tới gần Lý Viện Viện, “Nói tới thì cậu có thể cho mình biết sao Yến Tư Thành lại chăm cậu không?”

Lý Viện Viện cười nhẹ, hỏi một đằng nhưng trả lời một nẻo: “Thật ra mình thích người khác, cậu ấy tên Tiểu Bàn.”

Châu Tinh nhìn Lý Viện Viện một hồi, vẻ mặt ghen ngào: “Người qua đường A này ở đâu ra vậy?”